

31 Μαΐου 2014

Άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ -Η συγγνώμη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Συμβαίνει πολλές φορές μεταξύ των ανθρώπων ο ένας να προσβάλει τον άλλον. Οι προσβολές υποκινούνται είτε από τα δόλια τεχνάσματα και τις πονηριές του διαβόλου, που δεν ανέχεται την αγάπη μεταξύ των χριστιανών, είτε από τις αδυναμίες και τις απροσεξίες τις δικές μας. Για να επανέλθει λοιπόν και για να διατηρηθεί η αδελφική αγάπη, χρειάζεται απαραίτητα η συμφιλίωση.

Πολλοί θυμώνουν και προσβάλλουν τον πλησίον τους, και δεν ανησυχούν καθόλου γι αυτό. Μάλιστα, σα να μη συμβαίνει τίποτα, πηγαίνουν στην εκκλησία και προσεύχονται. Πόσο επικίνδυνη είναι η κατάσταση αυτή! Γιατί όποιος προσβάλλει τον πλησίον του είναι σα να προσβάλλει τον ίδιο το Θεό. Γι αυτό, όποιος θέλει να συμφιλιωθεί και να έχει ειρήνη με το Θεό, πρέπει απαραίτητα να συμφιλιωθεί και με τον πλησίον. Αλλιώς η προσευχή του και ο εκκλησιασμός του θα είναι μάταια και άσκοπα.

«Εάν ουν προσφέρης το δώρόν σου», παραγγέλλει ο Κύριος, «επί το θυσιαστήριον

κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, και ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου» (Ματθ. Ε : 23-24).

Είδες, χριστιανέ μου πόσο απαραίτητη είναι η συμφιλίωση με τον πλησίον μας; Ο Θεός δεν δέχεται ούτε τις προσευχές μας ούτε τη μετάνοιά μας ούτε οτιδήποτε άλλο, αν δεν αγαπηθούμε με τον αδελφό μας. Τόσο πολύ εκτιμάει την αγάπη και την ειρήνη που βασιλεύει στους χριστιανούς.

Πρόσεχε λοιπόν. Αν τύχει και προσβάλεις κάποιον, μην αδιαφορήσεις. Τρέξε χωρίς χρονοτριβή να συμφιλιωθείς μαζί του, για να μην πέσεις στη δίκαιη οργή του Κυρίου.

Με λόγο τον πρόσβαλες; Με λόγο να συμφιλιωθείς. Ταπεινώσου και ζήτησέ του συγχώρηση.

Με πράξη τον πρόσβαλες; Έμπρακτα να συμφιλιωθείς μαζί του• γιατί ο θάνατος περπατάει άορατα από πίσω μας και ξαφνικά θα μας αρπάξει. Τι θα γίνει λοιπόν, αν πεθάνουμε και παρουσιαστούμε μπροστά στο Χριστό, ενώ μέσα μας υπάρχει η διχόνοια και η εχθρότητα; Ο,τι όμως είναι συγχωρημένο και διορθωμένο σ αυτή τη γη, δεν θα φανερωθεί εκεί.

Συμφιλιώσου λοιπόν, αγαπητέ μου, με τον εχθρό σου, όσο βαδίζεις ακόμα πάνω στο δρόμο της ζωής αυτής. Όπως τα κατάφερες να τον προσβάλεις, έτσι κατάφερε και να συμφιλιωθείς μαζί του. Μην αναβάλλεις αυτή τη σοβαρή υπόθεση για αύριο. Δεν ξέρεις, αν θ άξιωθείς να ξυπνήσεις. Ο Θεός μας υποσχέθηκε βέβαια το έλεός Του, όταν μετανοήσουμε• δεν υποσχέθηκε όμως ότι θα μας χαρίσει και την αυγή της καινούργιας μέρας. Πείσε τον εαυτό σου, γκρέμισε τα είδωλα του εγωισμού από την καρδιά σου, σκύψε με ταπείνωση μπροστά στον αδελφό σου, βάλε του μετάνοια. Ζήτησέ του συγχώρηση όχι μόνο με τα χείλη, αλλά και με την καρδιά. Μετανόησε, λυπήσου, φίλησέ τον ειλικρινά και όχι με υποκρισία.

Αυτός με τον οποίο φιλονίκησα, ισχυρίζεσαι, έχει κακότητα.

Μα δεν είναι δική σου δουλειά να τον κρίνεις, γιατί εσύ δεν μπορεί να ξέρεις, ποιός από τους δυό σας είναι καλύτερος. Ο Θεός γνωρίζει, που κρίνει από την εσωτερική μας κατάσταση και όχι εξωτερικά. «Κύριος εξετάζει τον δίκαιον και τον ασεβή» (Ψαλμ. 10 : 5).

Ούτε ξέρεις ακόμα τα τέλη σου, πως θα πεθάνεις εσύ και πως εκείνος. Πολλοί αρχίζουν τη ζωή τους ενάρετα, αλλά τελειώνουν αμαρτωλά. Άλλοι πάλι αρχίζουν άσχημα, αλλά τελειώνουν άγια. Το καλό τέλος, αυτό είναι που τα διορθώνει όλα.

Μα αυτός δεν θα με συγχωρήσει, ίσως πεις, κι αν ακόμα εγώ του ζητήσω συγχώρηση.

Όχι! Η ταπείνωση έχει τεράστια δύναμη, ώστε λυγίζει και μαλακώνει και τις πιο

σκληρές καρδιές. Ο Θεός, που αγαπάει την ταπείνωση, θα συνεργήσει. Ταπεινώσου εσύ στον αδελφό σου, και θα δεις τη δύναμη της ταπεινώσεως. Αυτός τότε οπωσδήποτε θα σε αγκαλιάσει με αγάπη και χαρά, και θα σου δώσει τον ασπασμό της αγάπης. Αν τυχόν δεν συμβεί αυτό που προσδοκάμε, τότε ευθύνεται εκείνος και είναι άξιος της τύχης του.

Αυτός, συνεχίζεις, θα υπερηφανευθεί με τη δική μου ταπείνωση.

Όχι! Δεν είναι αλήθεια, γιατί βλέποντας τη δική σου ταπείνωση θα ταπεινωθεί κι εκείνος. Αλλά κι αν υπερηφανευθεί, η υπερηφάνειά του αυτή θα τον ταπεινώσει. Όπως λέει ο Κύριος, «πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. 14 : 11). Άφησε όμως όλες τις δικαιολογίες κατά μέρος. Αυτός ας κάνει ο,τι θέλει• εσύ πράξε ο,τι ωφελεί την ψηχή σου και ο,τι προστάζει ο Κύριος σου.

Αν κάποιος σε πρόσβαλε, πρέπει να τον συγχωρέσεις, αν θέλεις να συγχωρηθείς κι εσύ από το Θεό. Και με την ελπίδα αυτή θα προσεύχεσαι: «Πάτερ... άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. Στ : 12).

Βλέπεις, χριστιανέ μου, πόσο φοβερό πράγμα είναι να μη συγχωρείς τα παραπτώματα του πλησίον; «Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ ημών ο ουράνιος• εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών» (Ματθ. Στ : 14-15), λέει ο Κύριος. Συγχωρείς εσύ τα σφάλματα του συνανθρώπου σου; Σε συγχωρεί τότε κι εσένα ο Θεός.

Μπορεί ο συνάνθρωπός σου να έσφαλε απέναντί σου, εσύ όμως αμάρτησες και αμαρτάνεις συνεχώς απέναντι στο Θεό. Εκείνος είναι χρεώστης σου, αλλά εσύ είσαι χρεώστης του Θεού. Όταν συγχωρήσεις τον πλησίον σου, τότε θα προσεύχεσαι ειλικρινά και όχι υποκριτικά λέγαντας το «Πάτερ ημών». Όταν δεν τον συγχωρήσεις από την καρδιά σου, τότε η προσευχή σου όχι μόνο δεν ωφελεί, αλλά και μεταβάλλεται σε αμαρτία.

Βλέπεις που οδηγεί τον άνθρωπο η οργή και η έχθρα; Διώξε λοιπόν την οργή, συγχώρησε τον πλησίον σου και έλα ν' άπαγγείλεις ειλικρινά και άξια: «Πάτερ... άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Τότε θα σου δοθεί η άφεση. Γιατί ο λόγος του Θεού είναι αψευδής. Ο,τι λέει, αυτό και είναι• ο,τι υπόσχεται, εκπληρώνεται• και ο,τι απειλεί, πραγματοποιείται, αν δεν μετανοήσουμε.

Όπως φερόμαστε στον πλησίον μας, έτσι φέρεται και ο Θεός σ' έμας. Από σένα τον ίδιο, άνθρωπε, εξαρτάται η άφεση των αμαρτιών σου. Στα χέρια σου κρέμεται η σωτηρία η η καταστροφή σου. Και ξέρεις μόνος σου πολύ καλά, ότι χωρίς άφεση δεν υπάρχει δικαίωση και σωτηρία.

Δεν συγχωρείς το συνάνθρωπό σου, που όπως λες, τόλμησε, αυτός ο ασήμαντος, να προσβάλει εσένα, τον σπουδαίο! Αλλ ό Θεός, που προσβάλλεις εσύ με

ατέλειωτες καθημερινές αμαρτίες, είναι απερίγραπτα μεγάλος και άπειρος. Πόσες είναι λοιπόν οι αμαρτίες οι δικές σου απέναντι στο Θεό και πόσες οι αμαρτίες του πλησίον σου, με τις οποίες σε πρόσβαλε; Οι αμαρτίες του πλησίον σου μοιάζουν μ'ένα καπίκι μπροστά στα χιλιάδες ρούβλια που χρωστάς εσύ στο Θεό. Μοιάζουν μ'ένα δηνάριο μπροστά στα μύρια τάλαντα που οφείλεις εσύ στον Κύριο.

Πως λοιπόν περιμένεις να λάβεις συγχώρηση για τα μεγάλα και σοβαρά σου αμαρτήματα, χωρίς να συγχωρήσεις την ελάχιστη, την ανάξια λόγου αμαρτία του αδελφού σου;

Εγώ, λες, δεν του έφταιξα σε τίποτα, κι αυτός χωρίς καμιάν αιτία με πρόσβαλε.

Ναι, αλλά και ο Θεός, που τόσο Τον πικραίνουμε σε τι μας έφταιξε; «Ευθύς Κύριος ο Θεός ημών και ουκ έστιν αδικία εν αυτώ» (Ψαλμ. 91 : 16). Αμαρτάνουμε ασυλλόγιστα και αδιάντροπα. Τον προσβάλλουμε. Κι Εκείνος, μόλις μετανοήσουμε, μας στέλνει αμέσως το έλεός Του.

Αν λοιπόν κι εσύ επιθυμείς να συγχωρηθείς από τον Κύριο, συγχώρησε αυτόν που έσφαλε απέναντί σου.

Λες ότι δεν του έφταιξες • ίσως όμως και να του έχεις φταίξει κάπου, γιατί είναι αδύνατον όσοι ζουν μέσα στην ίδια κοινωνία να μη συγκρουστούν κάποτε μεταξύ τους.

Εγώ του έκανα καλό, λες κι αυτός μου ανταπέδωσε κακό.

Βέβαια είναι δύσκολο να υπομείνεις το κακό που σου κάνει αυτός που ευεργέτησες. Αλλά ποιός περισσότερο από το Θεό μας έχει ευεργετήσει στη ζωή μας; Κι όμως εμείς αδιαφορούμε μπροστά στις ευεργεσίες Του και σαν παράφρονες αμαρτάνουμε.

Έχοντας λοιπόν υπόψη σου όλα αυτά, σκέπασε το πρόσωπό σου και φώναξε απ'τά βάθη της ψυχής σου:

Αμάρτησα, Κύριε, ελέησέ με! Συγχωρώ τον αδελφό μου. Συγχώρεσε κι Εσύ εμένα, τον ανάξιο δούλο σου, που αμάρτησα σ'Έσένα, τον Πλάστη και Ευεργέτη μου.

Μην πεις, χριστιανέ μου, ότι εσύ έδειξες μεγάλη υπομονή στον εχθρό σου. Θυμήσου πόσες φορές από τα νιάτα σου αμάρτησες στο Θεό, και πόσο σε υπέμεινε ο Κύριος. Τι θα γινόταν μ'έσένα, αν Εκείνος σ'άντιμετώπιζε όπως σου άξιζε; Προ πολλού θα είχες κατεβεί στον άδη.

Λες ότι είσαι άνθρωπος αδύνατος και δεν μπορείς να φερθείς έτσι ευσπλαχνικά, όπως ο Θεός. Όχι δεν μπορείς, αλλά δεν θέλεις. Να περπατήσεις βέβαια πάνω στην θάλασσα δεν μπορείς, όχι όμως και να συγχωρήσεις.

Θυμήσου τι παραγγέλλει ο Απόστολος στους χριστιανούς: «Γίνεσθε ουν μιμηταί

του Θεού ως τέκνα αγαπητά» (Εφ. Ε : 1).

Συγχώρεσέ τον εσύ, και, αν αυτός δεν διορθωθεί, θα έχει την ευθύνη ενώπιον του Θεού.

Με πρόσβαλε πολύ βαριά, λες.

Και όμως! Η προσβολή σου δεν είναι σκληρότερη από την προσβολή του Χριστού. Εκείνον Τον χλεύαζαν, Τον βλασφημούσαν, Τον έφτυναν, Τον ράπιζαν, Τον χτυπούσαν, Του φόρεσαν ακάνθινο στεφάνι, Τον σταύρωσαν. Ποιόν; Τον Υιό του Θεού, τον Κύριο της δόξας! Τι είσαι εσύ μπροστά σ αυτό το ιερό και υψηλό πρόσωπο του Χριστού, και τι είναι η δική σου προσβολή μπροστά στη δική Του; Ένα τίποτα.

Κι έπειτα εσένα δεν σε φτύνουν στο πρόσωπο, δεν σε χτυπούν, δεν σε στεφανώνουν με αγκάθια. Ο Χριστός όμως τα υπέμεινε όλα. Για ποιόν; Για μένα και για σένα, τους ανάξιους δούλους Του. Κοίτα σ αυτόν τον καθρέφτη της υπομονής, και αναμφίβολα θα συγχωρείς κάθε προσβολή και κάθε κακό που θα σου κάνουν.

Όταν εγώ, λες, θα συγχωρώ, θ αρχίσουν οι άλλοι να με κοροϊδεύουν.

Μάθε ότι στους ασεβείς και στους φιλόκοσμος η χριστιανική ζωή και η διδαχή του Ευαγγελίου φαίνεται σκάνδαλο και μωρία, αλλά ενώπιον του Θεού είναι σοφία. Εσύ κάνε ο,τι διδάσκει το Ευαγγέλιο και όχι ο,τι αρέσει στους ανθρώπους του κόσμου.

Ας γελούν όσοι είναι άξιοι για γέλια. Θα έρθει όμως καιρός που θα κλάψουν πικρά. Μα τότε θα είναι αργά. Τότε θα τους κατατρώει η ίδια η συνείδησή τους.

Αγαπητέ μου χριστιανέ! Το θέμα είναι πολύ σοβάρο. Απ αυτό εξαρτάται η αιώνια σωτηρία η η αιώνια καταστροφή μας. Πρόκειται για τη συγχώρηση των αμαρτιών μας• των αμαρτιών μας, για τις οποίες στεναζουμε καθημερινά. Αλλά οι στεναγμοί αυτοί και τα δάκρυα θ άποβοϋν άκαρπα, αν δεν συγχωρούμε τα παραπτώματα του πλησίον μας.

Εδώ κρύβεται όλη η κακότητα, η μικρότητα και η φτώχεια της ανθρώπινης καρδιάς.

Θέλεις, άνθρωπε, να ελεηθείς από το Θεό, αλλά εσύ αρνείσαι να ελεήσεις τον όμοιο συνάνθρωπό σου!

Θέλεις να σου συγχωρήσει ο Θεός τις αμαρτίες σου, αλλά εσύ αρνείσαι να συγχωρήσεις τα πονηρά και άδικα έργα, που τυχόν διέπραξε ο συνάνθρωπός σου!

«Αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς» (Ματθ. Ε :44). Αυτή είναι άλλη μία εντολή που μας έδωσε ο Χριστός.

Δεν είναι αρκετό στους χριστιανούς ν αγαπᾶνε μόνο όσους τους δείχνουν αγάπη, γιατί αυτό το κάνουν και οι άπιστοι, που δεν γνωρίζουν τον αληθινό Θεό και δεν

πιστεύουν στο Χριστό. Τι λέει ο Κύριος; «Εάν γαρ αγαπήσητε τους αγαπώντας υμάς, τίνα μισθόν έχετε; ουχί και οι τελώναι το αυτό πιούσι; και εάν ασπάσηθε τους φίλους ημών μόνον, τι περισσόν ποιείτε; ουχί και οι τελώναι ούτω ποιούσιν;» (Ματθ. Ε : 46-47).

Οι χριστιανοί πρέπει να ξεπερνούν στην αγάπη τους άπιστους. Τη διαφορά τους μαυτούς, αλλά και την τελειότητά τους, έτσι θα τη δείχνουν.

Ο ουράνιος Πατέρας μας «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. Ε : 45). Σαν παιδιά Του λοιπόν εμείς οι χριστιανοί ας Τον μιμούμαστε. «Γίνεσθε ουν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά» (Εφεσ. Ε : 1).

Μου είναι αδύνατον, ίσως πεις, ν αγαπήσω εγώ τους εχθρούς μου και να τους κάνω καλό.

Αλλά δεν έχεις δίκιο. Γιατί πως ήταν δυνατόν στον Δαβίδ να κλαίει για τους εχθρούς του που σκοτώθηκαν, τον Σαούλ και τον Αβεσσαλώμ; Τα δάκρυά του δεν είναι φανερό σημάδι της αγάπης του προς τους εχθρούς του; Πως ήταν δυνατόν στον Άγιο Στέφανο να προσεύχεται για τους εχθρούς του που τον πετροβολούσαν – «Κύριε, μη στήσης αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην»; (Πραξ. Ζ : 60). Εφόσον ήταν δυνατόν σ όλους τους Αγίους να συγχωρούν, είναι κατορθωτό και από σένα. Γιατί άνθρωποι ήταν κι εκείνοι, όπως κι εσύ. Την ίδια αδυναμία που έχεις εσύ, είχαν κι εκείνοι.

Τα μικρά παιδιά όταν πρωτοπηγαίνουν στο σχολείο, διδάσκονται στην αρχή το αλφάβητο, έπειτα σιγά-σιγά συλλαβίζουν τις λέξεις, και στο τέλος μαθαίνουν να διαβάζουν άνετα. Αυτό το δρόμο πρέπει ν ακολουθοϋν και οι χριστιανοί. Πρώτα να διδαχθούν ν άνταποδίδουν καλό στο καλό• έπειτα να μην ανταποδίδουν το κακό στο κακό, την πικρία στην πικρία, την αδικία στην αδικία, ούτε με λόγια ούτε με έργα• τέλος, ν αγαποϋν τους εχθρούς τους, να ευαρεστοϋν όσους τους μισούν και ν άνταποδίδουν το καλό στο κακό.

Να η σκάλα με την οποία οι χριστιανοί φτάνουν στην τελειότητα – στην αγάπη προς τους εχθρούς.

Ο ουράνιος Βασιλιάς μας προτρέπει όχι μόνο να συγχωρούμε όσους μας προσβάλλουν, αλλά και ν αγαπάμε τους εχθρούς μας. Διαφορετικά μας περιμένει ο αιώνιος θάνατος. «Ου πας ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλ ό ποιών το θέλημα του πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. Ζ : 21).

Τω Θεώ πρέπει κάθε δόξα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν !

Από το βιβλίο: “ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ”

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗ.

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr